



ע"פ 1194/19 - מדינת ישראל נגד דוד מלול

בבית המשפט העליון

ע"פ 1194/19

לפני:

כבוד השופטת י' וילנר

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

דוד מלול

בקשה לביטול עיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים בת"פ 54272-09-14 מיום
8.1.2019 שניתן על-ידי כב' סגן הנשיא מ' דרורי

תאריכי הישיבות:

ב' בניסן התשע"ט (7.4.2019)

ב' באייר התשע"ט (7.5.2019)

בשם המבקשת:

עו"ד קובי מושקוביץ

בשם המשיב:

עו"ד מיכאל עירוני; עו"ד חיים רייכברך

החלטה

**

1. בקשה לביטול עיכוב ביצוע ריצוי עונש המאסר שהושת על המשיב במסגרת גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סגן הנשיא מ' דרורי) בת"פ 54272-09-14 מיום 8.1.2019, בגדרו נגזרו על המשיב, בין היתר, עונש מאסר בפועל של 54 חודשים.

רקע



2. ביום 22.10.2014 הוגש נגד המשיב כתב אישום מתוקן, ממנו עולה כי המשיב קשר קשר עם מר יצחק יפרח - ממפעילי אולם אירועים בשם "ארמונות וולף" (להלן: אולם האירועים) - לביצוע שוד באדם מבוגר הלוקה בשכלו, הוא המתלון, אשר נהג להסתובב מחוץ לאולם האירועים ולקבץ נדבות. בהמשך לכך, ביום 18.8.2014, בשעות הלילה המאוחרות, ארבו המשיב ואדם נוסף (אשר זהותו אינה ידועה) למתלון מחוץ לאולם האירועים, כשהם מחופשים לשוטרים. כאשר יצא המתלון מאולם האירועים, השניים חטפו ואזקו אותו והכניסוהו לרכב, שם הורו לו להוציא את כספו וחפציו מהכיסים, כשהם מתחזים לשוטרים בעת מילוי תפקידם. בהמשך לכך, השניים נסעו לביתו של המתלון, בטענה שעליהם לערוך חיפוש בביתו, ופרצו לביתו. משם, המשיכו בנסיעה, בטענה כי עליהם להוביל את המתלון לחקירה, ולבסוף השאירוהו בצד כביש בין-עירוני ונמלטו מן המקום.

המשיב הורשע בעבירות של חטיפה לפי סעיף 369 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין; וכן התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין.

3. ביום 8.1.2019 גזר בית המשפט המחוזי על המשיב את העונשים הבאים: 54 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור המשיב עבירת שוד או חטיפה; 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור המשיב עבירת התפרצות; וכן 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור המשיב עבירת רכוש. כן נגזר על המשיב קנס בסך של 17,000 ש"ח, ותשלום פיצוי למתלון בסך של 50,000 ש"ח.

4. במעמד מתן גזר הדין, ולבקשת בא-כוח המשיב - הורה בית המשפט המחוזי על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד להחלטה אחרת של בית משפט זה.

מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה מבקשת המדינה להורות על ביטול עיכוב ביצוע עונש המאסר.

טענות הצדדים

5. בבקשתה טוענת המדינה, בעיקרו של דבר, כי סיכויי הערעור נמוכים, וכן כי הושת על המשיב עונש מאסר ממושך - ומשכך יש לקבל את הבקשה. אשר למצבו הרפואי של המשיב, נטען כי אין בחבלה ברגל, שבגינה זקוק המשיב לשיקום פיזיותרפי, כדי להצדיק עיכוב ביצוע נוסף של עונש המאסר.

6. בדיון שהתקיים לפניי ביום 7.5.2019 טען בא-כוח המערער, בעיקרו של דבר, כי יש לדחות את הבקשה ולהורות על המשך עיכוב ביצוע עונש המאסר עד להכרעה בערעור, וזאת בשים לב להתנהגותו של המשיב, אשר לא ביצע עבירות נוספות מאז בוצעו העבירות בשנת 2014, וכן לא הפר את תנאי המעצר שהוטלו עליו במהלך כל התקופה עד למתן גזר הדין. כמו כן, נטען כי יש להתחשב במצבו הרפואי של המשיב, אשר בגינו הוא נזקק להמשך טיפול רפואי, בשיהוי הרב שחל בהגשת הבקשה, וכן בסיכויי הערעור שהינם גבוהים, וזאת משום שבית המשפט המחוזי תמך יתדותיו בהכרעת הדין בקביעות עובדתיות וראייתיות סותרות, אשר נפלו פגמים במהימנותן.

דין והכרעה



7. לאחר שעיינתי בבקשה ושמעתי את באי-כוח הצדדים בדיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל, כמפורט להלן.
8. כלל ידוע הוא כי על נאשם להתחיל לרצות עונש מאסר אשר הושת עליו מיד עם מתן גזר הדין, וכי אין בהגשת הערעור כשלעצמה כדי להצדיק עיכוב ביצוע עונש המאסר. (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, 257 (2000)). כלל זה נעוץ בהכרה כי משהוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר בערכאה הדיונית, לא מוסיפה עוד לעמוד לו חזקת החפות. יחד עם זאת, נקבע כי בית המשפט רשאי להורות על עיכוב ביצוע עונש מאסר במקרים שבהם ישנן נסיבות מיוחדות הגוברות על האינטרס הציבורי באכיפה מידית של גזר הדין. הנטל להוכחת קיומן של נסיבות כאמור מונח על כתפי מבקש עיכוב הביצוע (ראו: הלכת שוורץ, בעמוד 277; ע"פ 4512/09 רוסו-לופו נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.6.2009); ע"פ 8625/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.11.2016)). המשיב לא עמד בנטל זה ולא השכיל להראות קיומן של נסיבות מיוחדות וחריגות המצדיקות לסטות מהכלל האמור.
9. מהכרעת הדין עולה כי מעשיו של המשיב מצויים ברף הגבוה של עבירות האלימות. כמו כן, יש להביא בחשבון את עברו הפלילי של המשיב, כמו גם את תקופת המאסר הממושכת שהושתה עליו, כך שגם בהנחה שערעורו על חומרת העונש יתקבל ועונשו יופחת - אין זה סביר, נוכח חומרת העבירות בהן הורשע המשיב, כי דחיית הבקשה תאיין את הליך הערעור (ראו: הלכת שוורץ, בעמוד 278; ע"פ 2656/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (30.4.2019)). כמו כן אוסיף כי העובדה שלא נפל דופי בהתנהגותו של המשיב מאז ביצוע העבירות הנדונות, היא אמנם בעלת משקל, אך אין בה כשלעצמה כדי להצדיק עיכוב ביצוע עונש מאסר (ראו: ע"פ 6253/18 אבו ריא נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (17.9.2018)). יתר על כן, יש להביא בחשבון את החשש שהמשיב ימלט מן הדין, אשר מטבע הדברים מתגבר לאחר שניתן גזר הדין וחרב המאסר הממושך מתנוססת מעליו (ראו: ע"פ 8998/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (30.11.2016); והשוו: ע"פ 4603/17 אדרי נ' מדינת ישראל, פסקה 51 (31.8.2017)).
10. אוסיף עוד, מבלי לטעת מסמרות, כי אף סיכויי הערעור אינם מצדיקים לעכב את ביצוע עונש המאסר, שכן עיקר טענות המשיב מופנה כנגד קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות מובהקים של בית המשפט המחוזי - אשר לא בנקל תתערב בהם ערכאת הערעור (ראו למשל: ע"פ 9302/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.12.2017)).
11. לאור האמור לעיל, אני סבורה כי המשיב לא עמד בנטל המוטל עליו להוכיח כי מתקיימים בעניינו הקריטריונים שנקבעו בהלכת שוורץ המצדיקים עיכוב ביצוע עונש המאסר.
12. אציין כי לא נעלמו מעיני טענותיו של המשיב בדבר מצבו הרפואי, ואולם, חזקה על גורמי שירות בתי הסוהר כי ידאגו להעניק לו את הטיפול הרפואי הנדרש לו, ומכל מקום, ככלל, אין בכך כדי להצדיק עיכובו של מועד תחילת ריצוי עונש המאסר (ראו למשל: רע"פ 163/11 ביטון נ' רשות המיסים, פסקה ז' (14.2.2011)).
13. סוף דבר: הבקשה מתקבלת, והחלטת בית המשפט המחוזי על עיכוב ביצוע עונש המאסר מבטלת בזאת.
- המשיב יתייצב לריצוי המאסר ביום 16.6.2019 עד השעה 10:00 בימ"ר ניצן, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מפסק דין זה. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל



האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"א באייר התשע"ט (16.5.2019).

ש ו פ ט ת
